Τα κορίτσια του Στρασβούργου τον είχαν ενθουσιάσει. Ο αρχηγός των εθελοντών από τη Μασσαλία μπήκε στην πόλη στητός. Μπροστά του, η επαναστατική σημαία. Πίσω του, οι πεντακόσιοι που τον ακολούθησαν. Κι ο λαός του Στρασβούργου να παραληρεί στο πέρασμά τους. Και τα κορίτσια να τους πετούν λουλούδια. Και, τι κρίμα!, να μην έχουν ένα δικό τους εμβατήριο να τραγουδούν: 24 Απριλίου 1792. Τέσσερις μέρες, αφότου η γαλλική επανάσταση κήρυξε τον πόλεμο κατά της γερμανοαυστριακής συμμαχίας που ζητούσε να την πνίξει. Στη Μασσαλία, 500 εθελοντές σχημάτισαν εκστρατευτικό σώμα. Θα πήγαιναν πεζή ως το Παρίσι να ενωθούν με το στρατό. Στις 24 Απριλίου, μπήκαν στο Στρασβούργο με σκοπό να διανυκτερεύσουν εκεί...

Εκεί, ο αρχηγός των εθελοντών από τη Μασσαλία, κάλεσε τον αξιωματικό του μηχανικού, Κλοντ Ρουζέ ντε Λιλ. «Ξέρω πως φτιάχνεις στιχάκια», του είπε. «Ως το πρωί, να μου έχεις έτοιμο ένα εμβατήριο». Ήταν διαταγή κι ο Ρουζέ ντε Λιλ κλείστηκε σ' ένα δωμάτιο, να γράψει. Έμπνευση, όμως, κατά διαταγήν, δεν υπάρχει. Παιδευόταν άδικα, ώσπου κάτι θυμήθηκε. Είχε σπουδάσει αρχαία ελληνικά και, ξαφνικά, στο μυαλό του, χύθηκε ο παιάνας των Σαλαμινομάχων

«Ἴτε, παίδες Ελλήνων, ελευθερούτε πατρίδα» (Εμπρός, παιδιά των Ελλήνων, ελευθερώστε την πατρίδα).Έπιασε να το διασκευάζει: «Allons enfants de la patrie, le jour de cloire est arriv ė» (Εμπρός, παιδιά της πατρίδας, η μέρα της δόξας έχει φτάσει...). Σε λίγο, το εμβατήριο ήταν έτοιμο.

Οι 500 από τη Μασσαλία ξεκίνησαν το άλλο πρωί για το Παρίσι. Μπήκαν στη γαλλική πρωτεύουσα, στις 14 Ιουλίου 1792, τρίτη επέτειο της πτώσης της Βαστίλης. Ο λαός τους επευφημούσε. Τα κορίτσια τους πετούσαν λουλούδια. Κι αυτοί τραγουδούσαν. Και, σε λίγο, μαζί τους τραγουδούσε όλο το Παρίσι. Ο παιάνας της μιας νύχτας γίνηκε μόδα. Τον είπαν τραγούδι της Μασσαλίας: Μασσαλιώτιδα.

Τρία χρόνια αργότερα, στις 14 Ιουλίου 1795, με διάταγμα της γαλλικής εθνοσυνέλευσης, η Μασσαλιώτιδα καθιερώθηκε ως ο εθνικός ύμνος της Γαλλίας. Την κατάργησε ο Λουδοβίκος ΙΗ' όταν παλινορθώθηκε η μοναρχία (1814) και την απαγόρευσε ο Κάρολος Ι' που τον διαδέχτηκε το 1824. Η επανάσταση του 1830 (την περιγράφει γλαφυρά ο Βικτόρ Ουγκώ στο κλασικό έργο του «Οι Άθλιοι»), που τον ανέτρεψε, την επανέφερε ως εθνικό ύμνο της Γαλλίας. Ο Κλοντ Ρουζέ ντε Λιλ πέθανε στις 26 Ιουνίου 1836. Η Μασσαλιώτιδα αντικαταστάθηκε επί Ναπολέοντα Γ' (βασίλευσε 1852 – 1870), αναγνωρίστηκε από την Κομούνα των Παρισίων (1871) κι αποκαταστάθηκε (1879) ως εθνικός ύμνος της Γαλλίας,

χωρίς άλλες περιπέτειες από τότε.

Ο Ρουζέ ντε Λιλ γύρευε τη δόξα στο πεδίο της μάχης. Τη συνάντησε στους στίχους ενός αρχαίου παιάνα που διασκεύασε. Πριν από περίου 2.500 χρόνια, ένας νεαρός πολεμιστής γύρευε τη δόξα στη ναυμαχία της Σαλαμίνας. Ήταν ο Αισχύλος που έμεινε στην Ιστορία ως ο πατέρας της δραματικής ποίησης.

Οι στίχοι της Μασσαλιώτιδας, όπως τους εμπνεύστηκε ο Κλοντ Ρουζέ ντε Λιλ:

Allons enfants de la Patrie
Le jour de gloire est arrivé
Contre nous de la tyrannie
L'étendard sanglant est levé
Entendez vous dans les campagnes
Mugir ces féroces soldats
Ils viennent jusque dans vos bras,
égorger vos fils, vos compagnes

Aux armes citoyens!
Formez vos bataillons!
Marchons, marchons,
Qu'un sang impur abreuve nos sillons.

Amour sacré de la Patrie
Conduis, soutiens nos bras vengeurs!
Liberté, Liberté chérie!
Combats avec tes défenseurs.
Sous nos drapeaux, que la victoire
Accoure à tes mâles accents,
Que tes ennemis expirant
Voient ton triomphe et notre gloire!

Aux armes citoyens! Formez vos bataillons!
Marchons, marchons,
Qu’ un sang impur abreuve nos sillons.

(protagon.gr, 2.12.2015)